

Udvarhely, 1912. február 24. – Somogyudvarhely, 1985. június 29.

Szülei földművesek voltak. Gyermekkorában hat elemiit végzett, később felnőtt fejjel Tatabányán levizsgázott a hetedik és a nyolcadik osztály anyagából. Lelkiismeretes, becsületes gazdálkodónak tartották falujában, aki tevékenyen részt vállalt szűkebb közössége mindennapi életében. Húsvizsgáló- és tűzoltótanfolyamra járt, színtársulatot szervezett. A KALOT helyi vezetőjeként a más felekezetűeket is bevonta a falusi rendezvényekbe, amivel meggyeztetve elismertséget, megbecsülést vívott ki. 1939-től a második világháború befejezéséig – megszakításokkal – éveket töltött katonai szolgálatban. Részt vett az erdélyi bevonulásban. 1944-ben a szovjet fronton hadifogságba esett. Jelentkezett a demokratikus magyar hadseregbe, harcolt Budapest felszabadításánál, majd alakulatával átkerült Ausztriába. Falujában a földosztó bizottság elnökének választották meg. Népes családjára való tekintettel három hold földet kapott. 1946-ban a római katolikus egyházközség elnöke lett, a megbízását 1951-ig ellátta. 1947-ben politikai közszereplésre vállalkozott; belépett a Demokrata Néppártba, majd 1947. augusztus 31-én a párt Somogy megyei listáján parlamenti képviselőnek választották. 1949. májusban felkérték, hogy lépjen be a Magyar Dolgozók Pártjába. Mikor az ajánlatot visszautasította, internálással fenyegették meg. Jóindulatú ismerősei tanácsára a távoli Somogyszob–Kaszópusztán vállalt állást. Favágóként dolgozott, majd 1951. december 19-én marhavagonban a Hajdú-Bihar megyei Tedejpusztára internált családja után szállították, ahol állatgondozó lett. Távollétük alatt házáat, földjüket és egyéb értékeiket kártérítés nélkül elvették. Táborukat 1953. október 17-én feloszlatták. Családja hazatért, ő a zaklatások elől szülőfalujától távol vállalt munkát. Először a Budapest–Hárosi Falemezműveknél kapott munkát, de elbocsátották, mert kiderült politikai múltja. Ezután Bicskén szőlőmunkás lett. 1954 tavaszától a magasabb kereset reményében két esztendőn át fakitermelő és mészégető volt a Bakonyban, majd pályamunkás lett a MÁV nagykanizsai pályafenntartási szakaszparancsnokságon. 1956 októberében a szülőhelyén megalakult nemzeti bizottság politikai megbízatás ellátására kérte, de korábbi sérelmei, pesszimista helyzetértékelése miatt minden felkérést és funkciót elutasított. 1958-tól tizennégy esztendőn keresztül, 1972. évi nyugdíjazásáig a Dél-dunántúli Vízügyi Igazgatóság barcsi kirendeltségén kubikusként foglalkoztatták. Élete végéig burkolt hatósági megfigyelés alatt tartották.